

Pánium – číslo štyri

Aliancia

Jeff Pippenger

2025-03-04

V dejinách Pania bolo uzavreté spojenectvo medzi Antiochom Magnom a Filipom Macedónskym. Boj proti dieťaťu Ptolemaiovi V viedol priamo Antiochos a Filip prispel v tom zmysle, že jeho vojna v iných častiach ríše zabránila tomu, aby iné vojská prišli na pomoc egyptskému detskému kráľovi. To znamená, že Putin, posledný kráľ juhu — predobrazený egyptským detským kráľom (dieťa prorocky znamená poslednú generáciu) — je porazený Trumpom, znázorneným Antiochom Magnom, ktorý porazil Ptolemaia V pri Panii, tak ako Reagan porazil ZSSR v roku 1989.

Filip znamená „milovník koní“ a „kone“ symbolizujú tak vojenskú, ako aj hospodársku moc. Kone ťahajú vozy a jazdia na nich vojaci, a kone zároveň dopravujú tovar na trh. „Kone“ sú symbolom „vozov, lodí a jazdcov“, čo je hlavný symbol Spojených štátov v ich zástupnom vzťahu s kráľom severu, ako je to uvedené vo verši štyridsať.

Trumpov spojenec má dve typologické predobrazy vo Filipovi Macedónskom a v Herodesovi Filipovi, tetrarchovi. Či už ide o Herodesa Filipa alebo Filipa Macedónskeho, symbol označuje toho, kto miluje moc, ktorá mu je poskytovaná buď Cézarom, alebo Antiochom. Filip miluje kone a jeden Filip bol z Macedónska, ktoré malo ústrednú a základnú úlohu v kráľovstve Alexandra Veľkého.

Bola to jeho vlasť, kráľovstvo, ktoré zdedil po svojom otcovi Filipovi II., a odrazový mostík jeho rozsiahlej ríše. Macedónsko, nachádzajúce sa v severnej časti Grécka, bolo osobitné ako politické a vojenské jadro, kde sa Alexander narodil (v Pelle, 356 pred Kr.) a vyrastal, a poskytl počiatočné zdroje, ľudskú silu a organizačnú štruktúru, ktoré poháňali jeho výboje. V podstate bolo Macedónsko jadrom Alexandrovej ríše — jej východiskovým bodom, vojenským motorom a krajinou, ktorá ukotvovala jeho totožnosť macedónskeho kráľa, aj keď sa jeho ríša rozrástla ďaleko za jej hranice.

Macedónsko predstavuje severnú oblasť Alexandrovej štvoritej ríše. Preto jeden Filip je tetrarcha, čo znamená „štvrtá časť“, a druhý Filip je „jedna štvrtina“ zo štyroch vetrov bývalej Alexandrovej ríše.

Herodes predstavuje toho, kto odmieta zmluvu. Ezau, krvná línia vedúca k Herodesovi, odmietol svoje prvorodenstvo. Už na samom začiatku dejín vyvoleného zmluvného ľudu sa Ezau stáva symbolom tých, ktorí odmietajú zmluvu, ktorú Kristus zomrel potvrdiť. Práve v okamihu, keď sa Boh chystal rozšíriť svoj vyvolený zmluvný ľud na dvanásť kmeňov, Ezau sa vzbúril. Na konci starovekého Izraela, keď pri križi Židia vyhlásili, že nemajú „iného kráľa, iba cisára“, stal sa židovský národ na konci symbolom toho, čo bolo na začiatku predobrazené Ezauom. Herodesov rodokmeň sa skladá z krvnej línie Ezaua a Židov, z krvnej línie symbolizovanej na začiatku vzbúreným porušovateľom zmluvy a na konci vzbúreným zmluvným ľudom.

Herodes Veľký uložil dane, ktoré priviedli Jozefa a Máriu do Betlehema, a jeden z jeho troch synov, Herodes Antipas, syn Herodesa Veľkého, vládol v čase kríža. Obdobie Kristovho života od Jeho narodenia až po Jeho smrť je symbolicky znázornené rodinou Herodesa, čím sa tieto dejiny identifikujú ako čas navštívenia vyvoleného ľudu, navštívenia, ktoré Židia vo svojej väčšine nikdy nespoznali.

Herodes Veľký dal po narodení Ježiša povraždiť deti, čím zopakoval dejiny Mojžišovho narodenia, keď Egypt vraždil deti. Prvé vraždenie detí bolo pokusom zavraždiť očakávaného vyvoleného a posledné vraždenie detí bolo opäť pokusom zavraždiť očakávaného vyvoleného.

Stoštyridsaťštyritisíc spieva pieseň Mojžiša a Baránka a prorocky „pieseň“ predstavuje skúsenosť. Stoštyridsaťštyritisíc žije v období, ktoré má paralelné skúsenosti. Jedna z týchto paralel prišla 22. januára 1973 rozhodnutím Najvyššieho súdu, ktoré v USA povolilo potraty. V nasledujúcich štyridsiatich deviatich rokoch bolo prostredníctvom federálne sankcionovaných potratov usmrtených približne 66 miliónov potenciálnych kandidátov na to, aby patrili medzi stoštyridsaťštyritisíc.

Moc symbolizuje vojenskú silu:

A šelma, ktorú som videl, bola podobná leopardovi, a jej nohy boli ako nohy medveďa, a jej tlama ako tlama leva; a drak jej dal svoju moc, svoj trón i veľkú právomoc. Zjavenie 13:2.

Drak, ktorým je pohanský Rím, poskytol pápežstvu tri veci, totiž „svoju moc, svoj trón i veľkú právomoc“. V dvanástom verši je USA, šelma zo zeme, predstavená ako tá, ktorá vykonáva všetku „moc“ šelmy pred ňou. Slovo „moc“ v druhom verši je však iné grécke slovo než slovo preložené ako „moc“ v dvanástom verši. V druhom verši je „moc“ G1722: znamenajúce pred tvárou (doslovne alebo obrazne): v prítomnosti (na dohľad).

Slovo „moc“ v dvanástom verši je iné grécke slovo.

A vykonáva všetku moc prvej šelmy pred ňou a spôsobuje, aby sa zem i tí, čo na nej bývajú, klaňali prvej šelme, ktorej smrteľná rana bola zahojená. Zjavenie 13:12.

Slovo „moc“ G1832 tu znamená (v zmysle schopnosti) výsadu, to jest delegovaný vplyv: autoritu, právomoc, slobodu, moc, právo, silu. Slovo „moc“ v dvanástom verši označuje, že zemská šelma je delegovanou autoritou morskej šelmy — USA sú zástupným predstaviteľom morskej šelmy. USA vykonávajú všetku delegovanú autoritu prvej šelmy. V druhom verši pohanský Rím odovzdal pápežstvu tri veci. Chlodovik dal pápežstvu svoju vojenskú a hospodársku moc roku 496 v bitke pri Tolbiaku. Konštantín odovzdal „stolicu“ impéria roku 330 a Justinián označil pápeža za naprávateľa heretikov a hlavu cirkví dekrétom v roku 533. Chlodovik roku 496 je predobrazom Reagana roku 1989. Reagan je predobrazom Trumpa.

Podľa Gregora z Tours (ktorý písal takmer o storočie neskôr) Chlodovik v bitke prehrával a v zúfalstve vyzýval katolíckeho Boha o pomoc. Jeho manželka Chrodechilda bola katolícka burgundská princezná, ktorá ho naliehavo vyzývala, aby sa obrátil z pohanstva. Chlodovik sľúbil, že ak zvíťazí, prijme katolicizmus. Priebeh bitky sa obrátil — či už Božím zásahom, alebo vojenskou stratégiou — a Chlodovik porazil Alemanov, zabil ich kráľa a rozprášil ich vojsko.

Verný svojmu sľubu obrátil sa na katolicizmus a prijal krst, tradične datovaný na deň Narodenia Pána roku 496 v Remeši z rúk biskupa Remigia (sv. Remiho).

Jeho obrátenie znamenalo zlomový bod a urobilo z Chlodovika prvého katolíckeho kráľa spomedzi germánskych vládcov (na rozdiel od ariánskych kresťanských Vizigótov alebo Ostrogótov). Tým sa Frankovia zosúladi s Rímskou cirkvou, čo mu získalo podporu galsko-rímskeho obyvateľstva i pápežstva. Chlodovikov krst sa často považuje za symbolické „zrodenie Francúzska“ ako katolíckeho národa, čím sa odlišovalo od iných barbarských kráľovstiev, ktoré sa pridržali ariánstva alebo pohanstva. Z tohto dôvodu katolicizmus označuje Francúzsko za „prvorodeného Katolíckej cirkvi“ a tiež za „najstaršiu dcéru Katolíckej cirkvi“.

Keď sa Chlodovik v roku 496 stal prvou zástupnou mocou pápežstva, bol predobrazom Reagana, ktorý sa stal zástupnou mocou v roku 1989. V dejinách Reagana a pápeža Jána Pavla II. vzniklo tajné spojenectvo s cieľom zvrhnúť kráľa juhu. Od roku 1798 až po nedeľný zákon je smilnica z Týru skrytá a je to tá istá smilnica, ktorá sleduje svoje korene až k Macedónsku, najsevernejšiemu kráľovstvu. Je kráľom severu, prorocky skrytým, no stále sa vyhlasujúcim za neomylného.

Pápež tiež predstavuje „tých, čo opúšťajú zmluvu“, ktorí, hoci sú prorocky skrytí počas všetkých troch zástupných vojen, napokon vyjdú na svetlo v dejinách bitky pri Panii. Pri prechode od cisárskeho Ríma k pápežskému Rímu Daniel označuje čas, keď sa pohanský Rím približoval ku koncu svojho obdobia ako štvrté kráľovstvo biblického proroctva.

Lebo proti nemu prídu lode z Kittímu; preto bude zarmútený, vráti sa a bude sa hnevať na svätú zmluvu; tak bude konať. Ešte sa vráti a dorozumie sa s tými, ktorí opúšťajú svätú zmluvu. Daniel 11,30.

Vo verši „tých, čo opúšťajú svätú zmluvu“ je katolícka cirkev. Tí, ktorí opúšťajú svätú zmluvu, sú Jánovou kompromisníckou cirkvou v Pergame, ktorá podľa Pavla mala odpadnúť skôr, než sa zjaví človek hriechu. Katolicizmus predstavujú tí, ktorí opustili zmluvu, ako to znázorňuje útok vedený proti Božiemu Slovu a tiež proti sobote siedmeho dňa, pričom obe boli od čias Konštantína ďalej vystavené postupným útokom. Už skôr v jedenástej kapitole sa tiež hovorí o „zmluve“.

A srdcia oboch týchto kráľov budú zamerané na páchanie zlého a pri jednom stole budú hovoriť ľži; ale nič sa im nepodarí, lebo koniec ešte príde v určenom čase. Potom sa navráti do svojej krajiny s veľkým bohatstvom; a jeho srdce bude proti svätej zmluve; a vykoná veľké činy a vráti sa do svojej krajiny. V určenom čase sa opäť vráti a potiahne na juh; ale nebude to ako prvý raz ani ako naposledy. Daniel 11:27–29.

V týchto veršoch sa „on“ vracia do svojej vlastnej krajiny a neskôr sa opäť vracia do svojej vlastnej krajiny. Tieto dva návraty predstavujú dve víťazstvá, po ktorých nasledoval triumfálny „návrat“ do mesta Rím. Prvým bola bitka pri Actiu v roku 31 pred Kr. proti Antoniovi a Kleopatre a druhým bolo obdobie po zničení Jeruzalema v roku 70 po Kr. „Určený čas“ vo veršoch je rok 330, ktorý označuje završenie prorockého „času“ z verša dvadsaťštyri, ktorý sa rovná tristošesťdesiatim rokom.

Dvaja králi, ktorí hovoria lži pri jednom stole, tak robia pred „určeným časom“, „lebo koniec ešte bude v určenom čase“. Otázka, ktorú treba zvážiť, znie: Čo znamená verš, keď hovorí: „Potom sa vráti do svojej krajiny s veľkým bohatstvom“? Znamená to, že v určenom čase sa potom vráti; alebo to znamená, že keď si tí dvaja pri stole hovoria lži, potom sa vráti, a preto je návrat pred určeným časom.

Uriáš Smith označuje tieto dva návraty za roky 31 pred Kr. a 70 po Kr., čo predstavuje dejiny pred rokom 330, ktorý je určeným časom. Smith takisto poukazuje na to, že „návrat“ vo verši dvadsaťdeväť je po roku 330 a že nie je úspešný tak, ako boli návraty po bitkách pri Aktiu a Jeruzaleme. To znamená, že pred určeným časom dochádza k stretnutiu, na ktorom sa hovoria lži; po ňom nasleduje návrat jedného z dvoch kráľov, ktorí hovorili lži, s veľkým bohatstvom, potom vystúpi proti svätej zmluve, vykoná veľké činy a vráti sa v roku 330, ktorý je určeným časom.

Potom zaútočí na juh, no bude to odlišné od bitky pri Aktiu i od zničenia Jeruzalema. Dejiny roku 70 po Kr. v týchto veršoch zobrazujú koniec Božieho vyvoleného zmluvného ľudu, predstaveného v tomto úseku ako „svätá zmluva“. V tridsiatom verši má pohanský Rím dorozumenie s tými, ktorí opúšťajú svätú zmluvu. Rok 70 po Kr. bol samotným úplným koncom starovekého doslovného Izraela ako Božieho zmluvného ľudu a tridsiaty verš určuje dejiny štyri storočia po roku 70 po Kr. Tí, ktorí opúšťajú zmluvu v dejinách predstavených v tridsiatom verši, sú tí, ktorí opustili zmluvu uzavretú medzi Bohom a Jeho kresťanským ľudom. Pápežský Rím je cirkev predstavená ako tí, ktorí v tridsiatom verši opúšťajú svätú zmluvu.

Lebo lode z Kittím prídu proti nemu; preto zmalomyselne, vráti sa a bude sa hnevať na svätú zmluvu; tak aj urobí; ba sa zasa vráti a dorozumie sa s tými, ktorí opúšťajú svätú zmluvu.

Daniel 11:30.

Dvadsiaty deviaty verš nás privádza k roku 330, ktorý bol určeným časom naplneným tým, že Konštantín presunul hlavné mesto do Konštantínopola. Pri tomto medzníku bude pohanský Rím vtiahnutý do južnej vojny, ktorá nebude úspešná tak, ako boli Aktium a Jeruzalem. Potom je v tridsiatom verši pohanský Rím napadnutý Gaiserichom, ktorý začal svoju námornú vojnu z Kittímu, dnes známeho ako Kartágo. Toto vojnové ťaženie proti pohanskému Rímu bolo tiež znázornené ako druhá trúba zo siedmich trúb v knihe Zjavenie. Prvé štyri z týchto mocností trúb priviedli Západorímsku ríšu k zániku do roku 476. Z týchto prvých štyroch trúb bola druhá trúba, ktorou sú lode z Kittímu, najničivejšia, lebo Gaiserich ovládol moria a bohatstvo ríše vyschlo.

Zarmútený a znepokojený loďami z Kittímu sa vracia a hnevá sa proti svätej zmluve. To sa naplnilo v dejinách vedúcich k zmocneniu pápežstva v roku 538 prostredníctvom boja proti Božiemu slovu. Potom sa vracia a má „dorozumenie s tými, ktorí opúšťajú svätú zmluvu“. Táto súčinnosť medzi pohanským a pápežským Rímom sa naplnila v roku 533 prostredníctvom Justinianovho dekrétu. Nasledujúci verš, tridsiaty prvý, potom pokračuje tým, ako bol pohanský Rím „zarmútený“. V 2. liste Tesaloničanom Pavol učí, že pohanský Rím „zdržiaval“ pápežstvo od prevzatia moci v roku 538. Keď je zarmútený útokom z morí, ktorý rozvracia hospodárstvo kráľovstva, hnevá sa proti svätej zmluve a potom má dorozumenie s tými, ktorí zmluvu opúšťajú. V nasledujúcich veršoch „ramená“, ktoré predstavujú moc danú pápežstvu v roku 496

prostredníctvom Chlodovika, povstanú a poškvria svätyňu sily, ktorá v dejinách predstavovala mesto Rím, a potom pohanský Rím odstráni z ríše náboženstvo pohanstva (ustavičnú obeť) a nahradí ho katolicizmom, a napokon v roku 538 dosadí pápežstvo na trón.

Keď pápežstvo nadobudlo moc v roku 538, poskytlo tak prorocké svedectvo, ako aj historické svedectvo, ktoré sú znázornené vo veršoch, o ktorých uvažujeme. Rok 538 je predobrazene znázornený rokom 31 pred Kr. a bitkou pri Actiu. V ôsmej kapitole Daniela, vo verši deväť, pohanský Rím prekonáva tri geografické prekážky, aby sa zmocnil trónu zeme. Prvou bola Sýria na východe, potom Júdsko a Jeruzalem, po ktorých nasledoval Egypt v bitke pri Actiu. Aj pápežský Rím mal odstránené tri rohy, z ktorých tretím boli Góti, ktorí boli v roku 538 vyhnaní z mesta Rím. Pohanský Rím a pápežský Rím poskytujú dvoch svedkov, ktorí potvrdzujú, že bitka pri Actiu je v súlade s rokom 538, a rok 538 znázorňuje nedeľný zákon v USA, keď moderný Rím vládne zvrchovane až do uzavretia doby milosti.

Dokončili sme prehľad veršov dvadsaťsedem až tridsaťjeden.

V nasledujúcom článku sa zameriame na tieto verše a začneme pracovať na zosúladení tohto úseku s dejinami veršov jedenásť až pätnásť.